

## KARCOLATOK

BRASNYÓ ISTVÁN

A TETŐNKÖN NÁD NŐ

Sehogyan sem tudta úgy állítani a napernyőt, hogy ne érje a nap. Állított az ernyőn, majd visszaült a helyére, hogy lássa az eredményt. Mindahányszor elégedetlen volt, újra kezdte az ernyő nyelének csavargatását, amíg csak be nem szorult, és tovább nem lehetett mozdítani.

— Segíthetnél — mondta végül.

— A székedet kellene arrább vinned — tanácsoltam.

— Hova arrább?

— Hogy árnyék essen rá.

Haragosan rántott egyet a szoknyáján, de nem vitte arrább a széket, így pedig csak félig esett rá az árnyék. Az arcán az ernyő rojtjai motoszkáltak, pedig még csak nem is lengedezett a szél. Állt a levegő, teljes volt a szélcsend. Az ég aljon mintha halvány, szürkés pára lebegett volna.

— Miért nem csinálsz valamit? — kérdezte, mert tudta, hogy nem szeretem, ha azt kérdezi, miért nem csinálok valamit.

— Mindennel elkészültem — válaszoltam, mint aki biztos az igazában. Mellékesen valóban így is gondoltam, vagy csupán nem akartam erről vitatkozni.

— Akkor miért nem csinálsz valami mást? Hogyha majd a dolgot kell csinálnod, ne kelljen mással is vesződnöd.

— Mindennel elkészültem — igyekeztem lezárni a vitát. — Ezzel is, meg mással is, egyáltalán mindennel. Nincs tovább mit csinálnom — mondtam.

— Hány éves vagy te tulajdonképpen? — kérdezte, csak hogy bosszanthasson.

— Jól benne járhatok a korban. Úgy ránézésre mennyit adnál? Elég jól benne vagyok, ugye?

Az árnyék közben arrább csúszott, a rojtok árnyéka már nem remegett az arcán.

— Tudod, hogy itt a fal mögött nád nő? — mutattam a tetőterasz sarka felé. — A betonlapok közül ütközik ki.

— A nád csak vízben nő. — Mintha örült volna, hogy végre másról beszélhetünk. — Hol vesz itt annyi vizet?

— Fogalmam sincs. Valahonnan csak veszi — mondtam. — Hihetetlen, de megél.

— Hogy kerül fel ilyen magasra? Van magja?

— Mindennek van magja. A pénznek is van magja. Az az a híres pénzmag.

Odalenn egy nehéz kamion kanyarodott le az útról, legalább négy tengelyes, és hatalmas porfelhőt kavart az utca túloldalán fekvő üres területen. Különbö egy lelket sem lehetett látni odalenn.

— A nád csak gyökérről hajt — mondta később. Nagyon jól tudta, nádasok között nőtt fel.

— A gyökerét is veszi valahonnan — mondtam. — A hegyekben is nő nád. Akárhol kihajthat.

— Nem tudom elhinni. Ezt az egyet elég nehezen hiszem el. — Nem tudtam, hogy valóban nem hiszi-e, vagy csupán a vita kedvéért mondja.

— Majd egyszer megmutatom. Elég jó helyet tudok, ahol nádat láttam nőni.

— Ugyan már! Ki sem lehetne mozdítani hazulról... — vette szemügyre újra a napernyőt.

— Mindig akad valami halaszthatatlan dolgom. Állandóan közbejön valami. Egyszer azért majd meg fogom unni. Akkor majd megmozdulok. Nem fogom hagyni, hogy benőjön ez a sok giz-gaz.

Igyekeztem intenzíven elképzelni azt az időt, amikor majd végre megmozdulok. Valami máris szorította a gyomromat, szinte honvágyam volt. Képtelen voltam jobb kifejezést találni rá, még magam előtt is. Azokban a hetekben nemigen volt kedvem elmenni hazulról.

— Talán el akarsz kerülni valamit? — kérdezte, de most már nem nézett a napernyőre.

— Nem tudom, mi lehetne az, amit el kellene kerülnöm. Csak nem vagyok mozdítható.

A nap kezdett oldalazva sütni, látszott, hogy hamarosan semmi hasznát sem fogjuk venni a napernyőnek.

— Különbén kár rá szót vesztegetni — mondtam.

— Mire? — nézett fel hunyorogva, ahogy a nap a szemébe süttött.

— Hát erre az egészre — mondtam.

## A NAGYBÁCSI

A reszelővel dolgozott valamin, az egyenetlenségeket reszelte le a forrasztás helyén.

— Ki kell mennem délután a géphez. A fenébe is azzal a megveszekedett géppel.

Sejtelmem sem volt, milyen gépről van szó. Ott üsse meg a guta a gépeket — erre gondoltam. — A nehézség vigye el valamennyit. Rettenetes volt a hőség.

Rekkenő meleg volt a műhelyben is, amit a zsidó templomból alakítottak át műhellyé. Valami víztartály felett ott voltak a betűk is, egészen hosszú írás. Fontolgattam, hogy jobbról balra vagy balról jobbra kellene-e olvasnom, ha érteném ezt az idiómát.

Ő sem tudott eligazítani a dologban, hanem csak dolgozott a ráspollal.

— Küldtem néhány verset az újságnak — mondta végül. Költői nemzetség voltunk, úgyhogy ezen nem lepődtem meg. Végeredményben sohasem árt néhány vers az újságnak. — Hát tudod-e, mit válaszoltak? — kérdezte aztán.

Fogalmam sem volt, mit válaszolhattak. A mi verseink nem tartoznak a gyöngé versek közé. Már úgy nemzetségi alapon gondolom, a mi műhelyünkből nem kerülhetett ki gyöngé vers.

— Ugyan mit válaszolhattak? — vetettem fel végül, szórakozottan a hőségtől.

— Hát nem olvastad? — kérdezte.

— Hadilábon állok én ezekkel az újságokkal — vallottam be. — Nem tudnak az én kedvemre írni.

— Hát mit olvasol akkor? — kérdezte.

— A könyvtárba járok, oda fizettem elő. A kisasszonytól sok mindent megkaphatok.

— Velem csak komolyan beszélhetsz.

— Komolyan beszélek — mondtam. — A kisasszony a könyvtárban igen finom lelkű hölgy.

— Nem ismerem — vallotta be végül.

— A kisasszony választja nekem mindig a könyveket. Az ő ízlésében igazán meg lehet bízni.

— Azt gondoltam már, hogy ugratni akarsz... Hogy valami pajzánságra vetemedtél.

— Dehogyan vetemedtem — mondtam. — A kisasszonnyal különben sem lehetne pajzánságra vetemednem. Nem állja azt.

— Nem is céloz rá?

— Dehogyan céloz.

— Egészen megbízható?

— Nekem igen. Nagyon is megbízhatónak találok. Tökéletes az ízlése.

— Neki kellene akkor megmutatnom a verseimet.

— Úgy bizony, a kisasszony hanyatt esne tőlük.

— Már megint ugratni akarsz.

— Eszembe sem jutna ilyesmi. Azt sem tudom, mit válaszoltak az újságtól.

— Hogy tanuljam meg a helyesírást, azt mondják. Aki verseket óhajt írni, annak tudnia kell legalább a helyesírást. Ilyesmiket mondanak. Hogy „esső”, azt egy essel írják.

— Dehogyan egygel — mondtam. — Babits Mihály is mindig kettővel írta. Erre a szerzőre már lehet adni.

— Nekem pedig azt mondják itt, hogy egygel.

— Nem értenek hozzá.

— Valami kölyök kezére adhatták az irományaimat?

— Nagyon az az érzésem. Mert különben miket össze nem hordanak!

— Akkor úgy gondolod, ne higgyek nekik?

— A világért se. Én nem hinnék nekik. Mit tudják ők, hogy kiből mi lesz. Belőlük például nem lett semmi.

— Senki! — toldotta meg.

— Hát bizony, senki. A kisasszony szerint sem lett belőlük senki. És nem is várható, hogy egyhamar lesz.

— Akkor ne adjam fel? — hagyta abba egy pillanatra a reszelést a forrasztáson.

— A világért se! — kiáltottam. — Mit tudhatnak azok!

A nagybátyám nehézkesen lehajolt, már rossz volt a dereka. De a műhelyt mindenképpen meg szeretne volna tartani. Támaszt keresett hozzá.

## HAJSZÁLNYI KIS REMEGÉS

Mondtam, haza kell mennem, és meg kell etetnem a gyereket, nemsokára felébred. Gondolni sem merek rá, hogy egyedül ébredjen. Így mentünk végig az utca napsütötte oldalán, bár ekkorra a sugarak kicsorbultak, a házfalak lassan szürkés bevonatot kaptak.

— Nem lehetne valakit keríteni a gyerek mellé? — kérdezte. Jó fiú volt, ritkán találkoztunk, és szeretett sokat kérdezni. Szerencse, hogy csak ritkán találkoztunk.

— Van apja meg anyja — válaszoltam.

— Mégis, nem engedhetnéd meg magadnak? Nem futná rá?

— Nem futná. Megölne az unalom. Különben is szeretek valakivel törődni.

Már a Koszorú előtt jártunk, innen csak egy lépés hazáig, de épp amikor le akartam rázni, megállított egy böröndös lány, épp úgy festett, mint aki az imént szökött meg az intézetből. Alacsony sarkú cipője volt, az orrán diákos szemüveg, semmi hivalkodó, hacsak az enyhe kétségbeesés az arcán nem, egy hajszálnyi kis rebbenés a szemében, amikor megkérdezte:

— Van ebben a városban még egy Koszorú nevű kávéház?

— Nem hiszem — válaszoltam magyarul; jellegzetes magyar hangszúllyal beszélt.

— Mi érdekli? — szólt közbe a barátom.

— Hogy van-e a városban még egy Koszorú — ismételttem meg neki is.

— Nincs — mondta egészen határozottan.

— Szóval, nincs — közvetítettem a barátom válaszát is.

— Pedig kell hogy legyen — akadékoskodott, és felvette, majd újra letette a böröndjét. Az arcát, nos, azt látni kellett, mintha jéghegy indult volna meg rajta.

— Lehet, hogy igaza van — szóltam —, magam is tudom, hogy volt még egy. Csakhogy az jó ideje megszűnt, vagy nem is úgy hívták.

— Hát hogy hívták? — kérdezte szinte követelőzve.

— Arra már nem emlékszem — mondtam. — Te emlékszel véletlenül, hogy mi volt a neve annak az étteremnek a villamos kitérőjénél? — fordultam a barátomhoz.

— Nem emlékszem. Arra sem emlékszem, hogy itt villamosok jártak — nevetett,

— No, látja. Ő sem emlékszik — mondtam a lánynak.

— Pedig kell lennie még egynek — makacskodott, talán dobantott is a lábával, és már majdnem elsírta magát.

— Talán ha a személyzetet megkérdezné itt — kaptam észbe —, hiszen ezt már megtalálta. Ők biztosan tudni fogják.

— Ők is azt mondják, hogy nincs . . .

— Határozottan ezt állítják?

— Azt mondják, hogy ez az egyetlen a városban.

— És maga nem hisz nekik.

Teljesen odavolt, a kétségbeesés és a becsapottság tetőzött benne.

— Ne haragudjon, nekem mennem kell — mondtam. — Viszontlátásra.

— A viszontlátásra — köszönt el a barátom is, és jött velem tovább, pedig már csakugyan le szerettem volna rázni.

— Vele maradhattál volna — mondtam neki —, és akkor mindketten jól jártok.

— Szegényt alaposan meghintázta valaki — mondta nagy részvétellel.

— Pedig úgy látom, megszökött. Ki tudja, honnan szökött meg. Hazuról szoktak megszökni leginkább.

— Elcsavarták a fejét, és most úgy érzi, egész életére tönkretették — fejtette ki együttérzően.

— Van is benne valami — mondtam. — Kocsmákban caplat valaki után, aki nem hinném, hogy ér ennyit. Nem éri meg a vonatjegy árát.

— Figyelted az arcát? — kérdezte aztán.

— Miért, te figyelted?

— Tisztára meg volt rendülve.

— Inkább a szemét néztem, azokat az apró rángásokat.

Odahaza a gyerek még nem ébredt fel, kezét magasan a feje fölé tartva az igazak álmát aludta. Nekiláttam elkészíteni az ételét.

## FLÖRT

Az asszony az úttesten ment át, magas, vékony sarkú cipőben, és vigyáznia kellett, hogy hova lép, mert a cipő sarka könnyen a kockakövek közé szorulhatott volna.

— Álljon meg, kérem — mondta a fiatalember, aki kerékpárt tolt. — Álljon meg egy pillanatra, hogy nézhessem.

Az asszony szépnek tudta magát, és oldalt egy pillantást vetett a fiatalemberre.

— Álljon meg, kérem — mondta az.

Az asszony nem állt meg.

Másnap a fiatalember a kerten át közeledett a ház felé. A kerékpárt az utcán a kert falának támasztotta.

— Halló! — kiáltotta a ház felé vezető ösvényen. — Halló! — kiáltotta még egyszer, már erőtlenebbül.

Másnap a kerékpár már a ház falához volt támasztva. Ott maradt egész nap és egész éjszaka, és még másnap is ott volt.

Pár nap múlva a fiatalember megint kiáltott:

— Halló!

Többször nem jött.

Az öregasszony a kerti épületből kávét főzött, és kis asztalt állított az orgonabokor mellé.

— Ide nem tűz annyira a nap — mondta.

— Csak ezek az átkozott hernyók ne lennének. Vagy mi pusztítja az orgonák lombját? — kérdeztem.

— Nem pusztítja semmi. Csak tavasszal szépek — közölte velem az öregasszony, aki meghívott kávéra.

— Az a diófa is kiszárad a fal mellett — mondtam.

— Dehogy szárad — vetett egy pillantást a diófára az öregasszony. — Az mindig olyan beteges volt.

— Nemigen hoz termést.

— Néha hoz, de az idén nem lesz rajta semmi — mondta.

— Minek akkor az ilyen fa! — méltatlankodtam.

Közben kijött a fiatalasszony is, aki szépnek tudta magát, és odatelepedett az asztalhoz.

Igyekeztem nem nézni rá, igyekeztem nem tudni semmiről sem. A kerékpár azonban nem ment ki a fejemből.

— Nekem is volt szeretőm — mondta az öregasszony, minden kertelés nélkül.

— Nem szép ilyesmiről beszélni — mondta a fiatalasszony.

— Én nem beszéltem semmiről — mondtam, miután összeszedtem a bátorságomat, és az arcába mertem nézni.

— Nem volna szép, ha ilyesmiről beszélne a férjem előtt — mondta.

— Én semmiről sem beszéltem a férje előtt.

— Nekem is volt szeretőm — vágott a szavamba az öregasszony —, amíg az egészségi állapotom megengedte.

— Persze — mondtam —, végeredményben mindenkinek lehet szeretője.

— Nekem volt is — kötötte az ebet a karóhoz az öregasszony.

— Nem szép ilyesmiről beszélni — vált türelmetlenebbé a fiatalasszony hangja.

— Nem én kezdtem — mondtam a fiatalasszonynak, akinek szarkalábakat fedeztem fel a szeme sarkában.

— Több szeretőm is volt — helyesbített az öregasszony.

— Én elhiszem — mondtam az öregasszonynak.

— Nem kellene ilyesmiről beszélniük — mondta élénken a fiatalasszony.

— A férje előtt nem fogunk semmiről sem beszélni — válaszoltam neki. — Különben én semmiről sem tudok.

— A férjemnek sem szabad megtudnia semmit.

— Tőlem biztosan nem is fog.

A kávé kezdett kihűlni, különben sem szerettem az ilyen habosra csapatott kávét. A legszívesebben visszavonultam volna. Nagyon hülyén éreztem magam.

Az öregasszony újra teletöltötte a csészémet, most már nem hátrálhattam meg.

— Ne is vessen rá ügyet — mondtam a fiatalasszonynak. — Énbennem ugyanúgy megbízhat, mint önmagában. Csakugyan.

Összehúzott szemmel nézett rám. Szeme sarkában láttam a szarkalábakat.

## AZ ASSZONY AHOGY NÉZI A VONATOKAT

Az asszony naphosszat az emeleten tartózkodott, és ha kipillantott az ablakon, a veszteglő vasúti kocsik bádogtetejét látta. A vágányokon túl raktárpépület volt, annak is a tetejét látta, a sűrke palát. Ha egyedül volt, és eleredt az eső, akkor huzamosabban tartózkodott az ablaknál.

A férje vasúti tiszt volt, és ütemesen dobogott léptei alatt a deszkalépcső, amikor a fején piros sapkával feljött az emeletre. Az asszony nem volt szép, és boldogtalan volt amiatt, hogy az állomás hivatali helyiségei felett, az emeleten kell majd leélnie az életét. Nem szerette az állomást, és gyakran figyelte a befutó és a kiinduló vonatokat, és ilyenkor nem gondolt semmire.

A vasúti tiszt olykor szóvá tette:

— Az előírás szerint fehér kesztyűt kellene viselnem — és ne-



vetett ezen az ötletén. Az asszony nem tudta, hogy létezik-e ilyen előírás, vagy csupán a férje szeretné ezzel szórakoztatni.

— Egyáltalán ki visel ma már fehér kesztyűt? — kérdezte. — Akár a régimódi vőlegények...

— Ilyen a hivatal szelleme — mondta a férje.

Odalenn nagy, vánszorgó szerelvény jött be déli irányból, és az épület enyhén megremegett. A vonalat évekkkel ezelőtt villamosították, sohasem lehetett vonatfüstöt érezni. Csak az első- meg a másodosztályú váróterem volt szakadatlanul bűdös.

— Mi van a gyerekkel? — kapa fel hirtelen a fejét a vasúti tiszt, mint aki szimatol valami után.

— Semmi. Alszik.

— Nem javult?

A gyereknek régóta súlyos székrekedése volt, és ez nagyon ki-merítette.

— Rendes orvoshoz kellene vinni. Itt, vidéken teljesen elemész-  
tik az embert.

— Csak értenek azért hozzá valamit ezek is — mondta a férje.

— Kötve hiszem — válaszolta az asszony. — Rettenetesen fölületesek itt az emberek.

A szerelvény odalenn megállapodott, a vágányok lekopott felülete az ég szürkéjét tükrözte vissza. Szemre rendes, forgalmas állomásnak látszott.

— Ma volt két leszálló — mondta a férj. — De felszálló egy sem.

— Kár értük leállítani ezeket a nagy szerelvényeket.

— Valahol csak meg kell állniuk. Ha másért nem, hát a forma kedvéért. Ahol állomás van, ott a vonat álljon meg.

Az asszony arra gondolt, mi lesz majd akkor, ha a vonatok egy nap megállás nélkül robognak keresztül az állomáson. A vasúti tiszt ott áll majd reménytelenül és elveszetten az állomás épülete előtt, és egyéb dolga sem lesz, mint hogy tisztelegjen.

Újságot vett elő, és nekilátott, hogy megfejtse a keresztrejt-  
vényt. Szívesen járatott volna keresztrejtvény-újságokat, mert a  
napilapok újabban nagyon apró keresztrejtvényeket közöltek. És  
mindegyiket nagyon könnyű volt megfejtteni.

— Még az a szerencse, hogy újságot lehet itt vásárolni — mondta.

— A falusiak is mind itt vásárolják. Úgy szokták meg, még

régről. Azelőtt zajos élet folyt itt. Amikor még megvolt a resti — tette a fejére a piros sapkáját a férj.

— Az kellene még ide, kocsma! — mondta haragvón az asszony. Arra az oldalra nem nyílt ablak, csak a folyosóról. — Fiákerosok! Ők is, meg a lovaik is csak telecsorgatnák az utcát.

— Taxiállomás. Snack bár — vetette ellen a férje.

— Kinek?

— Hát épp ez az. Kinek? — mondta távozóban a férj. Vasúti fővonal volt. Nem így képzelték el az életüket.

A szomszédos, besötétített szobában a gyerek kiabálni kezdett.

— Rémes, rémes! — mondta bosszúsan az asszony, és letette az újságot, rá a ceruzát.

Az ablak alól felhallatszott, hogy a peronon valamiről vita folyik az alkalmazottak között. Cigarettaztak és hangoskodtak, sört emlegettek. Egész láda sört. Fogadásról volt szó.

## A ZENE

Amikor az egyik helyről kitétek a szűrőmet — nem értettem egészen pontosan, hogy miért —, lötyögő, teveször télikabátomban azt sem tudtam, hová legyek, majdnem erőt vett rajtam a csüggedés, és csupán alvóhelyet kerestem, legalább egy hónapra szólót, addig majd csak tovasodródik fejem fölül a vész; a régi helyeimet vettem sorra, gondoltam, sikerül felhajtanom valamit, bizonyára elfeledtek már ekkorra — és végül össze is jött egy priccs, elég bizalmatlanul ugyan, de feltűnően olcsón, az engemet megillető helyiségből nyíló ajtókat nem csupán bezárva, hanem mind lelakatolva, caplathattam az udvaron keresztül a klozettra, nyugodt lélekkel csupán a padlásra mehettek volna fel innen, a létra alatt volt ugyanis a mosdó.

Idegen városban, ahol az ember annak idején elvégezhetne volna a középiskolát, kevés barátira lehet találni, és ritkaságszámba mennek az ismerősök is, ha valaki nem tolakodó, és nincsenek apró ügyletei. Megérte volna, hogy többet szimatoljak az utcasarkokon.

Mivel a szobát nem lehetett azonnal elfoglalni, tengtem-lengtem a bő kabátomban, átmentem a vasúton, kimentem a külvárosba, a nyitott lefolyócsatornák azonban idegesítettek, úgyhogy már jó kint buszra ültem, és visszajöttem egy állomást — tisztára kidobott pénz, merült fel bennem eközben, de mivel nem volt nagyon hideg, elindultam egy ismerős színész lakása felé; ha otthon talá-

lom, gondoltam, elütök nála néhány órát, esetleg azzal is, hogy keresem, csak az idő telik, valakit majd csak lekapcsolok, nem hinném, hogy senki sem akarna velem errefelé szóba állni, bár az ember mindig sokat tapasztalhat.

Öt óra ha múlt, alig sötétedett még, és a színész otthon volt, épp akkoriban vált el a feleségétől, vagy legalábbis válófélben volt, úgy tűnt, nincs nála senki, értetlenül vagy riadtan nézett rám a ködös szemüvege mögül, az meg szinte fityegett az orrán, mint-ha hirtelen kitágult volna a két szára.

— Alkalmatlankodom — mondtam —, zakatolok itt, mint egy rossz vonat.

Nem értette vagy nem is akarta érteni, ki volt belezve, úgy láttam, és bántam már, hogy nem magamnak való társaságot keresek.

Elmondtam neki, hogy oda a szobám, s egy másik van kilátásban, de azt még nem foglalhatom el, bár ott majd feltölthetem magamat.

— Te keserves jó isten — mondta az ajtóban állva. Esze ágában sem volt, hogy behívjon. — Mindig is összeférhetetlen voltál. Tulajdonképpen alig ismerek rád.

— Ajaj — mondtam. — Ennek van is valami alapja.

— Meghívnálak, de attól tartok, nem éreznéd jól magad.

— Én is attól tartok — nyugodtam bele.

— Tudod, itt most merőben más a helyzet.

— El tudom képzelni — mondtam. — Jobb lesz, ha nem is ártom bele magam.

— Azt valóban jól tennéd.

Bentről meleg áramlott ki, parfüm érződött: úgy látszik, sminkelt épp, vagy sminkeléshez készülődött. A lemezjátszó lejárt odabent, majd újra beindult az a blőd zene, mintha semmi sem történt volna.

— Javíttasd meg a tűt — szóltam —, nem viszi már sokáig.

— Csakugyan — válaszolta —, én is észrevettem valamit.

— Viszlát — mondtam —, akkor ballagok.

— Nézz el máskor is. — Majd kisvártatva utánam kiáltotta: — Hol hálász?

— Összejön az — mondtam, és talán nem is vett észre semmit a hangomon.

Most nem szálltam fel a buszra, különben is szerettem a nyers fa füstjét a levegőben, szinte sajnáltam, hogy ilyen gyorsan múlik

az idő, és igyekeztem elképzelni a nyarat, amikor ilyen idő tájt még magasan van a nap, és az árkok partján valaki mindig füvet kaszál.

A vasúti sorompónál az egyik sínpár elkanyarodott, élesen megdőlt, ha itt bevárnék egy vonatot, talán sikerülne rá felugranom. Mindig motoszkált ilyesmi a fejemben, de úgy látszik, tartottam valamitől. Pedig nagyjából mindig szerencsém volt.

Közben hűvös lett, kénytelen voltam zsebrevágmi a szerencsém, és zsebetett kézzel megpróbáltam füttyöreszni.

— A gazember — ötlött fel bennem. — Hogy tudhat olyan zenére ráhangolódni? — Tulajdonképpen nem kellett nekem az a zene. Tulajdonképpen nem kellett nekem semmi sem.



*Őszi portré*